

να αλλάξουμε σελίδα ... ΚΑΛΕΣΜΑ ΓΙΑ ΕΝΩΤΙΚΗ ΣΥΜΠΟΡΕΥΣΗ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΤΗΣ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ ΣΤΟΥΣ ΜΗΧΑΝΙΚΟΥΣ (μέρος 4 από 5)

(... συνέχεια από το προηγούμενο) Σε αυτό το σημείο οφείλουμε να δώσουμε μια σαφή περιγραφή του τι εννοούμε όταν επικαλούμαστε την έννοια της Ριζοσπαστικής Αριστεράς και το σχέδιο της αυτοτελούς της παρουσίας σε ρήξη με τον ρεφορμισμό. Η ριζοσπαστική αριστερά είναι ένας χώρος ευρύτερων κοινωνικών πρακτικών και αντίστοιχων ιδεολογικών αναγνωρίσεων που συγκροτείται μέσα από την ιστορική κίνηση του πολιτικού ρεύματος της επαναστατικής αριστεράς και του κομμουνιστικού πολιτικού ρεύματος. Περιλαμβάνει όλη την πολυμορφία των σχηματισμών, των ρευμάτων, των αγωνιστών που αναφέρονται στην αντικαπιταλιστική προοπτική, την αντισυνδιαχειριστική κατεύθυνση, την κινηματική μαχητικότητα και – με τον έναν ή τον άλλο τρόπο – τη δυνατότητα της επαναστατικής ρήξης και ανατροπής, έχει την αντιφατικότητα να είναι ταυτόχρονα προϊόν αλλά και απάντηση στην κοινωνική, πολιτική και στρατηγική κρίση της Αριστεράς. Ως εκ τούτου έχει πρωτοπόρο ρόλο μέσα στην ανάπτυξη κοινωνικών αντιστάσεων και αγώνων και είναι, από κάθε άποψη, η περισσότερο κινηματικά χρήσιμη και αποτελεσματική Αριστερά, φτάνοντας σε κρίσιμες στιγμές να σώζει την τιμή της Αριστεράς και του συνδικαλιστικού κινήματος. Από την άλλη πλευρά δυσκολεύεται να ανοιχτεί στον κορμό της εργατικής τάξης αλλά και να μπορέσει να αποτελέσει ένα σχετικά ενιαίο πολιτικοσυνδικαλιστικό ρεύμα ενώ μέσα σε όλη αυτή την προσπάθεια στροφής προς τις μάζες και οικοδόμησης κινήματων η ριζοσπαστική αριστερά αντικειμενικά εκτίθεται στην πίεση της απαίτησης για έναν άμεσο μεταρρυθμιστικό που να αντιστοιχεί στις άμεσες απαιτήσεις των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων και που πολλές φορές δημιουργεί την εντύπωση ότι το πολιτικό της σχέδιο ολοκληρώνεται – εποικοδομείται στα όρια της αντινεοφιλελεύθερης πάλης. Στοιχείο της αντιφατικότητάς της είναι ότι την ίδια ώρα έχει γραμμή οριοθέτησης απέναντι στο πολιτικό σύστημα και την ΕΕ. Όμως η οριοθέτηση τις περισσότερες φορές είναι γενικόλογη και συνθηματολογική και δεν κατορθώνει να κάνει τους βασικούς αρμούς της, την αναφορά στους αγώνες και την αντικαπιταλιστική προοπτική, να γίνεται γίνονται πραγματική πολιτική κατεύθυνση. Έχει αναφορά στον επαναστατικό δρόμο και την ανάγκη ρήξης με τον καπιταλισμό αλλά απέχει πολύ από το να έχει επεξεργασμένη επαναστατική στρατηγική. Οριακά παλινδρομεί ανάμεσα σε ένα 'ρεαλισμό' που κάνει την επαναστατική αναφορά απλή πολιτισμική ταυτότητα και μια απογείωση που αναζητά σε κάθε κοινωνική έκρηξη ή οικονομική ύφεση την αφετηρία μιας 'αποκαλυπτικής' επαναστατικής διαδικασίας.

Στη βάση των παραπάνω είναι προφανές ότι η ανασυγκρότηση της Αριστεράς αφορά πολύ ευρύτερες κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις από αυτές που αναφέρονται σήμερα στην αντικαπιταλιστική αριστερά. Αφορά πρώτα και κύρια τα κοινωνικά κομμάτια που αποτελούν τον κορμό μιας εν δυνάμει αντικαπιταλιστικής λαϊκής συμμαχίας. Αφορούν, όμως, και ένα φάσμα αγωνιστών, στρατεύσεων, συλλογικών πρακτικών που σήμερα δεν αναφέρονται σε αυτό το χώρο και είτε παραμένουν στα όρια των σχηματισμών του ρεφορμισμού, είτε έλκονται από ριζοσπαστικές στρατεύσεις στα όρια της αυτονομίας. Πάνω σε αυτή την εκτίμηση έχουν διατυπωθεί με σαφήνεια δύο διακριτά πολιτικά σχέδια για την Ριζοσπαστική Αριστερά. Το ένα εκτιμά ότι είναι σημαντικό πλάι στην ενότητα της τάξης να αποτυπώνονται και πολιτικά και οργανωτικά τα υπαρκτά ρήγματα ανάμεσα στις διαφορετικές στρατηγικές και αυτά να αναπτύσσονται με σχετική αυτοτέλεια. Και μιλάμε για σχετική αυτοτέλεια γιατί και ο αντικαπιταλισμός και η ανατρεπτική στρατηγική σε συνθήκες ήπιας δεν αναπτύσσονται συμμετρικά σε όλα τα επίπεδα και στο επίπεδο της πολιτικής και κοινωνικής πάλης είναι αναγκασμένα να αποδέχονται τον ρεφορμιστικό χαρακτήρα των κινήματων και ταυτόχρονα να τον υπερβαίνουν. Το άλλο εκτιμά ότι μονάχα μια λογική πολιτικής δορυφοριοποίησης στον ρεφορμισμό μπορεί να ανοίξει διαύλους απόστασης δυνάμεων και με αυτό τον τρόπο να μετατοπίσει προς αντικαπιταλιστικές θέσεις το σύνολο της αριστεράς.

Είναι προφανές ότι το στίγμα για το οποίο μιλούμε αφορά το πρώτο από τα δύο σχέδια. Και η πρόταση δεν αφορά την

πολιτική ταυτότητα όσων θα θελήσουν τελικά να συμμετάσχουν αλλά το πολιτικό στίγμα του σχήματος και μια αναγκαία και κρίσιμη οριοθέτηση. Η κριτική στη πολιτική ταυτότητα και στις πολιτικές επιλογές θα ήταν ένας πολύ φτωχός όρος για να θεθεί ως προϋπόθεση. Άλλωστε είναι χαρακτηριστικό της εποχής μας για τον ίδιο τον κόσμο που στηρίζει τα συνδικαλιστικά σχήματα της Ριζοσπαστικής Αριστεράς να τα εμπιστεύεται σε πολύ μεγάλο βαθμό για τις αντιστάσεις που οργανώνουν, να τα στηρίζει και εκλογικά στις αρχαιρεσίες των σωματείων, διατηρώντας όμως και πολιτικές ταυτότητες που πολλές φορές ξεφεύγουν από την αριστερά. Θέλουμε μια πολιτική οριοθέτηση για αυτό που πάμε να κάνουμε επί της ουσίας. Γιατί καλώς ή κακώς (και αυτό δεν είναι δική προθέσεων αλλά καταγεγραμμένη εμπειρία των τελευταίων χρόνων) γύρω από το ερώτημα της δορυφοριοποίησης από το ρεφορμισμό ή της αυτοτελούς παρουσίας της Ριζοσπαστικής Αριστεράς συμπαρασέρνονται μια σειρά από άλλες επιλογές που έχουν να κάνουν συνολικά με το πώς παρεμβαίνει κανείς συνδικαλιστικά σε ένα χώρο και που σε τελική ανάλυση είναι πιο αυστηρές από τη πολιτική ταυτότητα καθενός από εμάς. Αφορά το πώς αντιλαμβανόμαστε τον ρόλο των παρατάξεων του ΣΥΝ και του ΚΚΕ στο ΤΕΕ, το ρόλο της ΕΕ και των πολιτικών της (πχ παιδεία), αφορά μια σειρά επιλογών ρήξης με τη κυρίαρχη αντίληψη στα θέματα που καλούμαστε να πάρουμε θέση (πχ ασφαλιστικό, αυτοκινητόδρομοι, ελαιώνας), αφορά το τι όρους διαμορφώνουμε για την ίδια την αριστερά εν τέλει στο σύνολό της και την τροποποίηση του συσχετισμού δύναμης στον χώρο μας αλλά και συνολικότερα. Με αυτό το στίγμα το σχήμα για το οποίο μιλάμε μπορεί να κρατά αποστάσεις τόσο από μια λογική παράταξης – πτέρυγας των δυνάμεων που αναφέρονται στο σχέδιο της δορυφοριοποίησης γύρω από τον ρεφορμισμό αλλά και μιας αντίληψης που αρκείται στη διατύπωση της επαναστατικής προοπτικής και ενός φραστικού αντικαπιταλισμού αδυνατώντας να την κάνει πολιτική γραμμή στο σήμερα που να ανατρέπει συσχετισμούς, κρατάμε όμως και αποστάσεις από μία ασάφεια που ελλείψει πολιτικού στίγματος διαρκώς θα αναπαράγει συνθήκες ανάπτυξης διαλυτικών και όχι ανασυνθετικών πρακτικών.

Σε αυτά τα πλαίσια η πρόταση που κάνουμε αφορά την διεξαγωγή ευρύτατου διαλόγου με στόχο την ίδρυση νέου σχήματος – παράταξης στο ΤΕΕ που θα πάει τον Νοέμβριο να καταγραφεί εκλογικά και στη συνέχεια να επιχειρήσει να συνενώσει και όλες τις άλλες μορφές εμφανίσεων του χώρου σε επιστημονικούς συλλόγους, περιφερειακά τμήματα κ.ο.κ. Η πρόταση αυτή κρατά αποστάσεις από αυτή που περιγράφει την συμπόρευση μέσω μιας εκλογικής συμπαρατάξης που θα αφήνει στα υπάρχοντα σχήματα βαθμωτά ελευθερίας την οποία τη θεωρούμε άστοχη διότι ειδικά με τον τρόπο που τίθεται εξαρχής το μόνο που μπορεί να επιτύχει είναι η αναπαραγωγή του κλίματος πολιτικής - συνδικαλιστικής ασάφειας και δυσπιστίας που περιγράφουμε. Τα πολιτικά σχέδια ούτως ή άλλως δεν εγκλωβίζονται σε σχήματα και προεκλογικές συμφωνίες. Αυτό που πάει τα πράγματα μπροστά είναι να γίνονται κάθε φορά κατανοητοί οι όροι κοινής συμπόρευσης ή διακριτής παρουσίας. Έτσι όταν διατυπώθηκε η πρόταση περί συμπαρατάξης προτού δηλαδή τεθούν οι προτάσεις και οι οριοθετήσεις για το πλαίσιο που θα ορίζει το νέα σχήμα και γίνει σαφές που υπάρχουν και που δεν υπάρχουν συγκλίσεις, είναι εξαιρετικά προβληματικό, διότι δίνει μια έντονη αίσθηση ότι ούτε πρόθεση για ξεβόλεμα υπάρχει και κοινές επεξεργασίες και παρουσία, ούτε πρόθεση για δέσμευση υπάρχει γύρω από κρίσιμες πολιτικές οριοθετήσεις, παρά μόνο μια βούληση για κοινή εκλογική κάθοδο που κινδυνεύει να διαλυθεί στα εξόν συνετέθη την επόμενη ημέρα. Προσεγγίσεις που αντί για τις αναγκαιότητες του μέλλοντος βλέπουν ιστορικά σχήματα, ανολοκλήρωτες προσπάθειες και ονομασίες του παρελθόντος, παραπέμπουν σε άλλες λογικές σε απόσταση από την επίγνωση της μεταβατικότητας που έχουν όλες οι εμφανίσεις της Αριστεράς σε περίοδο κρίσης του κομμουνιστικού κινήματος, και σε τελική ανάλυση δεν προσφέρουν καλή υπηρεσία στο κίνημα. (συνεχίζεται...)